

**VAD
PYTAGORAS
LÄRDE OM LIVETS MENING**

AV LARS ADELSKOGH

DEL TRE AV TRE

VAD PYTAGORAS LÄRDE OM LIVETS MENING AV LARS ADELSKOGH DEL TRE AV TRE

Den överfysiska verkligheten

Hylozoiken talar om en verklighet utöver den fysiska, den överfysiska tillvaron. Med överfysiska sinnen (som i klärvoajans, fjärrsyn etc.) kan man iaktta överfysiska former, som tränger igenom den fysiska synliga materien. Omkring levande varelser observerar man ett slags psykisk atmosfär, den så kallade auran. En amerikansk läkare, Shafica Karagulla, intresserade sig för auran och dess medicinska betydelse. Hon träffade nämligen flera kolleger, som kunde iaktta auran som ett "fält av livsenergi" runt sina patienter. De hade lärt sig att använda den klärvoajanta förmågan för att ställa diagnoser. De berättade, att de ofta kunde "se" en sjukdom som ett "fel" i livsfältet, innan den yttrade sig patologiskt i den fysiska organismen.

I sin bok *Breakthrough to Creativity* sammanfattade professor Karagulla dessa rön sålunda: Människan har ett livsfält av fysisk energi, som är på gränsen till synlighet. Det yttrar sig som en "ljusaura" och sträcker sig flera centimeter utanför kroppen. Vidare har hon ett emotionalt eller känslöfält, som når flera decimeter intill en halv meter utanför kroppen. Och slutligen har hon ett mentalt eller intellektuellt fält, som når mer än en halv meter ut. Dr Edward Aubert har kommenterat hennes bok sålunda:

"Det verkar som om vi levde i ett hav av samverkande energier. Dessa energier rör sig in i och ut ur våra individuella fält på ett sätt, som påminner om andningen. Varje människa tycks ha sitt eget sätt att uppta sin energi. Vissa gör det främst genom intellektuell stimulans, medan andra gör det genom emotional upphetsning. Depression och självupptagenhet minskar kraftigt förmågan att tillgodogöra sig energierna."

Detta visar tydligt att också den överfysiska verkligheten har de tre aspekterna materia, medvetenhet och rörelse. Auran är ingen effekt av organismen, ingen utstrålning av den. Den har en självständig existens. I utomkroppsliga upplevelser finner sig människan leva och vara medveten i sin "andekropp" (det vill säga överfysisk kropp), då hon för stunden lämnat

organismen. Överfysiska kroppar har en egen struktur, oberoende av organismens, och sjukdomar visar sig som regel först i det överfysiska och drabbar organismen sedan.

En mångfald världar

Enligt hylozoiken finns det många slag av överfysisk materia. Dessa materier tränger fullständigt igenom den fysiska, finns i samma rum som den fysiska. Auran tränger igenom organismen och når dessutom ett stycke utanför den.

Hela den fysiska världen, inte bara vår planet, utan hela solsystemet och världsrymden bortom, är uppfylld och genomträngd av överfysisk materia av olika slag. Detta är möjligt genom att också den solidaste fysiska materia mestadels utgöres av tomrum mellan och även inom atomerna. I detta tomrum finns skenbart obegränsat utrymme för de allt finare atomer, som den överfysiska materien består av.

På detta sätt bildar de olika överfysiska materielagen olika världar i samma rum som den fysiska världen. När man i hylozoiken talar om världar, menar man alltså inte olika planeter eller dylikt, utan olika materietillstånd eller dimensioner i samma rum. För tydlighets skull och för att särskilja hylozoikens världsbegrepp från andra begrepp kan man tala om "atomvärldar".

Varje atomvärld har sitt eget slag av atomer, sitt eget slag av materia sammansatt av dessa, sitt eget slag av karakteristisk medvetenhet, sitt eget slag av rörelse (energi, vibrationer). De tre aspekterna finns i alla världarna men yttrar sig på helt olika sätt i var och en.

Den fysiska världens atomer är de största eller grövsta. De närmast finare är de som bygger upp emotionalvärlden. Därefter i finhetsgrad kommer mentalvärldens materia. Sedan följer en lång serie allt finare slag av atomer.

Atomerna av det finaste slaget är uratomerna, monaderna. Emotionalvärlden har fått sitt namn av att emotionerna eller känslorna är den typiska medvetenheten hos detta slag av materia. "Känslofältet" i auran består av emotionalmateria. Genom sin emotionalaura står alla organismer (människor, djur och växter) i förbindelse med varandra. "Vi lever i ett väldigt hav av samverkande energier". Den individuella emotionalauran är en förtätning av det omgivande emotionala "havet" och har ett ständigt utbyte av materia, energi och medvetenhet med detta. Motsvarande gäller för det "intellektuella fältets" samverkan med mentalvärlden. Dess typiska medvetenhet är tankar och ideer.

Var kommer allt ifrån?

Alltings yttersta grund är urvarat eller urmaterien. Urmaterien är inte atomisk, består inte av smådelar (atomer, partiklar) utan är alldeles homogen (ensartad), absolut tät och absolut elastisk. Urmaterien har ingen gräns. Den är det verkligt oändliga rummet.

Urmaterien är evig i tiden. Den har aldrig uppstått och kommer aldrig att förintas. Den är sig evigt lik. Den förändras aldrig.

I urmaterien finns potentiellt alla de egenskaper som framträder i den atomiska materien. Urmaterien är evigt omedveten. I denna homogena och oföränderliga materia kan ingen medvetenhet uppstå. Först i uratomerna och i den av dessa sammansatta materien blir utvecklingen av medvetenheten möjlig.

I urmaterien verkar utan avbrott dess egen urkraft. Denna urkraft kallade Pytagoras dynamis (ordet uttalas dy'namis). Liksom urmaterien är stoffet till all annan materia, så är dynamis orsaken till all rörelse, förändring, kraft, energi i hela universum. Dynamis har aldrig uppstått och kommer aldrig att upphöra. Dynamis är evig, obegränsad och oföränderlig. Dynamis är allsmäktig. Men dynamis är också blind, evigt medvetlös liksom urmaterien.

Dynamis' allmakt visar sig i att den skapar uratomerna. Ingen annan kraft i universum kan göra detta. I varje ögonblick nyskapas på detta sätt oräkneliga uratomer i den gränslösa urmaterien. Detta går så till att urkraften "gräver ett hål" i urmaterien, gör en "bubbla" i denna. Uratomerna är alltså tomrum i urmaterien.

Dynamis verkar i varje uratom som den skapat. Upphörde urkraften, om så blott för bråkdelen av en sekund, skulle uratomerna upplösas och "bubblorna" smälta ihop med den homogena urmaterien. Så länge dynamis verkar i uratomen, förblir också uratomen som individ. Ingen yttre kraft kan upplösa uratomen, utan den är oförstörbar.

Uratomerna (monaderna)

Urmaterien med dess dynamiska energi är orsaken till uratomerna (monaderna). Och uratomerna är i sin tur byggstenarna till all annan, sammansatt materia. Uratomerna är de minsta möjliga delarna av materien. Man kan föreställa sig dem som försvinnande små kraftpunkter.

I uratomerna kommer tillvarons tre aspekter till uttryck. Uratomerna har bildats av urmaterien, innehåller och uttryckt den allsmäktiga urkraften och har möjlighet till medvetenhet.

Uratomen är evig och oförstörbar. Alla materieforms upplöses. De faller sönder i sina beståndsdelar. Men uratomen är enkel, osammansatt och odelbar. Vad skulle den uppdelas i? Uratomen har inom sig en outtömlig energi. Denna är dess egen urkraft. Den är evig, självverkande, allsmäktig. Men urkraften är i sig blind, har i sig ingen ändamålsenlig eller intelligent styrning.

Uratomen har inom sig möjligheten till alla egenskaper och förmågor. Dess potentialitet är grunden till allt som efterhand manifesteras i kosmos.

Uratomen har möjlighet till medvetenhet. I kosmos väck uratomens potentiella medvetenhet förr eller senare till liv. Väl uppväckt kan medvetenheten bara utvecklas allt mer. Uratomen blir till slut ett medvetet väsen, en individ som känner, tänker och handlar. Uratomen blir ett jag.

Vi är nu mogna för hylozoikens fullständiga definition av uratomen: Uratomen är minsta möjliga del av materien och minsta möjliga fasta punkt för en individuell medvetenhet.

Kosmos

Uratomernas fria tillstånd i urmaterien kallade Pytagoras för kaos. Motsatsen till detta kallade han kosmos, en ordnad helhet av uratomer. Kaos är oändligt i rum och tid. Kosmos har begränsad utsträckning i rummet och begränsad varaktighet i tiden. Kosmos har formen av ett klot.

Kosmos uppstår, växer till givet omfång, finns till så länge som den behövs för uratomernas fullständiga medvetenhetsutveckling. Därefter upplöses kosmos. Allt detta styres av oföränderliga lagar.

Alla processer, som ingår i kosmos' livscykel, kallas med ett gemensamt namn för manifestationen. I manifestationen ingår inte bara kosmos' utbyggnad och avveckling utan alla större och mindre processer inom kosmos, all materieförning och upplösning, alla energiöverföringar.

Viktigast i manifestationsprocessen är att den medvetenhet, som finns potentiell i varje uratom, väcks till liv (aktualiseras) för att sedan nå allt större klarhet. När uratomen till slut har kunskap om alla lagar i hela kosmos, är den kosmiskt allvetande. Då har den också kärt sig tillämpa alla lagar med fulländad precision, varmed den är kosmiskt allsmäktig. När alla uratomer i kosmos nått kosmisk allvetenhet och allmakt, har kosmos förverkligat sitt ändamål. Då upplöses kosmos.

I vår kosmos finns monader (uratomer) på alla stadier av medvetenhetens utveckling från sovande till kosmiskt allvetande och allsmäktiga. Högst utvecklade monaderna i kosmos bildar det kollektiv som leder manifestationsprocessen mot det avsedda slutmålet.

Vår kosmos är redan en fulländad organisation.

Manifestationen

När monaderna införes i kosmos från det oändliga kaos, börjar deras manifestation i kosmos. När de en gång når slutet av denna manifestation, efter en mänskligt sett ofattbart lång tidrymd, har monaderna genomgått fyra större manifestationsprocesser, den ena efter den andra, och ingått i en oöverskådlig mängd sammansättningar av materia i alla de kosmiska världarna.

Tack vare sitt deltagande i dessa energiprocesser och materiesammansättningar kan monaden utveckla sin medvetenhet och därmed förverkliga meningen med sitt individuella liv. Medvetenhetsutvecklingen indelas efter de fyra manifestationsprocesserna.

Under involverings- och evolveringsprocesserna efter införseln från kaos är monadernas medvetenhet endast potentiell. Monaderna är då omedvetna liksom urmaterien.

I den följande involutionsprocessen sammansätts monaderna successivt till allt lägre slags materia "ner" till fysiska världen. Därmed aktualiseras eller väcks medvetenheten. Väl aktualiserad är monadmedvetenheten först passiv, det vill säga: aktiv endast under yttre påverkan.

Evolutionsprocessen börjar i fysiska världen. Monaderna frigör sig nu successivt från lägre materia, varvid de samtidigt förvärvar självaktiv medvetenhet i högre materia. I ständigt förnyade former genomgår monaden i tur och ordning mineral-, växt- och djurriket. Sedan monaden övergått från djurriket till människoriket (fjärde naturriket), blir den efter hand självmedveten. Genom evolutionen i dessa lägsta naturriken aktiveras efterhand medvetenheten i fysiska, emotionala och kausala-mentala världarna.

När monaden övergår från fjärde till femte naturriket (övermänniskoriket), inträder den samtidigt i expansionsprocessen. Monaden uppnår däri allt högre slag av medvetenhet och lär sig samtidigt expandera sin självmedvetenhet till att innesluta allt fler monader i gemensam medvetenhet. Detta sker i essential- och superessentialvärldarna, som utgör atomvärldarnas fortsättning bortom kausalvärlden.

Detta gemensamma medvetande har beskrivits som en förening av kärlek och visdom. Kärlek innebär oskiljaktig enhet med allt, utan isolering, utan "jag" och "du", med endast "vi", det sanna broderskapet förverkligat. Visdom innebär ofantligt större insikt än den isolerade medvetenheten i människoriket, eftersom allas erfarenheter och minnen står till allas förfogande, vilka ingår i gemenskapen: planetens totala medvetenhet.

I femte naturriket och i de ännu högre naturriken, som kallas gudomsriken, blir denna gemenskap stegvis allt mer omfattande och allt djupare upplevd. Denna process är innebörden av ordet "expansion".

I det högsta gudomsriket är monaden, med bevarad självidentitet, ett med hela kosmos. Monaden har nått kosmisk allvetenhet och allmakt. Detta är dess mål i manifestationen. Kosmos har tillkommit för att bereda monaderna i kaos möjligheten att utveckla sin medvetenhet från första potentialitet via alla mellanliggande stadier till kosmisk allvetenhet och allmakt. Alla processer i kosmos tjänar direkt eller indirekt detta ändamål. De ingår alla i den stora manifestationsprocessen.

Genom manifestationens olika etapper arbetar sig monaden fram från total omedvetenhet till allvetenhet, från isolering till enhet med allt liv, från vanmakt till allmakt, från totalt beroende till största möjliga frihet under de livets lagar som alla monader har att lyda.

Subjektiv och objektiv medvetenhet

Den subjektiva verkligheten är medvetenheten. Den objektiva verkligheten är materien. Det finns inga enbart "subjektiva världar" såsom motsats till den objektiva fysiska världen. Alla världar är både subjektiva och objektiva, eftersom de alla har båda aspekterna: medvetenhet och materia.

Medvetenheten kan uppfatta allt slags verklighet: materia, medvetenhet och rörelse. Medvetenhetens innehåll kan därför vara både subjektivt och objektivt. Medvetenheten har subjektivt innehåll, när den är upptagen med sig själv, känslor och tankar, minnen och så vidare. Detta kallas subjektiv medvetenhet. Medvetenheten kan också iaktta materien. Det gör den till exempel, när vi med våra sinnen uppfattar det som händer i det fysiska. Detta kallas objektiv medvetenhet.

Normalt har människan objektiv medvetenhet endast om den fysiska materien. Objektiv medvetenhet om emotional och mental materia innebär att man kan "se" materieförmer i dessa världar, till exempel auran runt levande organismer. Den emotionala objektiva medvetenheten är för närvarande långt vanligare än den mentala.

Frånsett sinnessens förnimmelse av den fysiska världen är människans medvetenhet i normala fall enbart subjektiv. Hennes emotionala och mentala medvetenhet är subjektiv. Detta är grunden till att de flesta människor förkastar tanken på överfysiska ("andliga") världar. Idén att känslor och tankar inte skulle vara blott medvetenhet utan också ting, ha utsträckning i rummet, vara kraftfält och ha bestämda vibrationsfrekvenser, förefaller underlig för dem. Men inte för människor med högre (överfysisk) objektiv medvetenhet.

Varje tanke är medvetenheten hos en bestämd mental materieförform, varje känsla bäres av en emotional förform. Med sådana tanke- och känslöförmer fyller människan ut mental- och emotionalvärlden. De kan iaktas av den objektivt medvetne och tydas av den som lärt sig deras språk.

Jaget och dess höljen

Vårt inre liv, vår medvetenhet, kan vid första betraktande verka enhetligt. Men efter en stunds självakttagelse inser vi att vi har medvetenhet på tre plan samtidigt: det fysiska med sinnesintryck och viljeimpulser till musklerna, det emotionala med begär och känslor, det mentala med tankar och ideer. Det är alltså möjligt att samtidigt vara medveten om kyla, hysa en känsla av upprymdhet och syssla med tankeverksamhet såsom att göra en beräkning eller planera en resa. Medvetandet är för stunden mer koncentrerat på något av planen. Medvetandet växlar hela tiden plan och är i ständig, rastlös aktivitet.

Ibland, då vår uppmärksamhet inte, är helt fångad av den fysiska yttrevärlden och inte heller är helt försjunken i vår inre emotionala eller mentala värld, blir vi varse vårt eget jag. Det iakttar kanske, liksom en fristående observatör, den ständigt växlande trefaldiga medvetenheten. Detta

kan man erfara med en smula självakttagelse. Känslorna och tankarna synes löpa fritt efter egna associationslagar, men jaget kan ingripa och styra dem, om det vill. Det som iakttar och styr måste vara något annat än det som iakttas och styres. Jaget är sinnesförmimmelser, känslor och tankar, men också något annat och bortom dessa. Det kan identifiera sig med dessa slag av medvetenhet men också avsäga sig identifieringen medvetet. Jaget tycks i sig självt vara en iakttagande självmedvetenhet och ett centrum av vilja.

Enligt gängse materialistisk psykologi alstrar hjärnan alla slags medvetenhet. Enligt hylozoisk psykologi är hjärnan inte orsak till utan endast instrument för medvetenhetens yttringar i det fysiska. Hjärnan har blott ringa egen medvetenhet. Hjärnan är visserligen förutsättning för medvetenhet i fysiska kroppen. Men varken kropp eller hjärna är förutsättning för medvetenhet, som de utomkroppsliga upplevelserna ger vid handen. För att ge en liknelse: En radiomottagare är nödvändig för att lyssna på en utsändning i den fysiska världen. Men programmet och sändaren som radierar det är oberoende av om mottagaren fungerar eller ens existerar.

Endast fysisk medvetenhet uppstår i den fysiska kroppen. Men nu är enligt hylozoiken all medvetenhet knuten till materia. Människans olika slag av medvetenhet måste ha ett annat materiellt underlag än organismen. Enligt hylozoiken är underlaget dels monaden (jagatomen), dels monadens höljen i olika världar med dessas helt olika slag av medvetenhet.

Höljet i den fysiska världen är organismen. Dessutom har människan höljen i emotional- och mentalvärlden. Höljerna är tillsammans fem, eftersom människan har två fysiska höljen och två mentala, ett vardera av grövre och finare materia.

Räknade från grövsta materielag mot finare är människans fem höljen:

- (1) ett grövre fysiskt – organismen
- (2) ett finare fysiskt – eterhöljet på gränsen till synlighet
- (3) ett emotionalt hölje (ibland kallat astralkroppen)
- (4) ett grövre mentalt – mentalhöljet
- (5) ett finare mentalt – kausalhöljet, "själen"

Det är närvaron av fyra finare höljen i organismen, som gör att människan alls kan leva sitt liv i fysiska världen och samtidigt ha emotional och mental medvetenhet. Utan sitt emotionelhölje Skulle hon sakna begär och känslor, och utan mentalhöljet skulle hon inte kunna tänka.

Medvetenheten i kausalhöljet är ännu outvecklad hos de allra flesta. Fullt utvecklad ger den kausala medvetenheten en omedelbar korrekt uppfattning av allt den riktas mot i människans tre världar, klargörande tingens orsaker och verkningar oberoende av avstånd i planeten eller av förfluten tid. De gamle (i esoteriska kunskapsskolorna invigda) kallade detta för intuition eller "skådande av ideerna i idévärlden".

Eterhöljet är faktiskt det viktigaste av de båda fysiska höljen. Det förmedlar flera livsuppehållande energier ("livskraften") till organismen. Brister i eterhöljets funktion återverkar på organismen som nedsatt vitalitet och sjukdom. Många människor kan skönja sitt

eget och andras eterhölje som en tunn, svagt självlysande hinna omgivande hela kroppen. Eterhöljet tränger igenom organismen, bildar skenbart en fullständig kopia av den, så att varje cell har sitt eget eterhölje. I verkligheten är det tvärt om: organismen är en kopia av eterhöljet. Alla organiska former bildas med eterhöljet som grundform eller "blåkopia". Det kallas därför också för formbildningshöljet.

Medvetenhetsyttringarnas tre aspekter

Verkligheten är en enhet av materia, medvetenhet och rörelse. Om vi betraktar någon av de tre livsaspekterna isolerad, så blir vår uppfattning alltid ofullständig och missvisande. Biologin ser evolutionen som endast formernas utveckling och ser inte till medvetenheten i formen. Psykologin intresserar sig för medvetenheten som sådan men vet ingenting om människans emotional- och mentelhölje.

Allting i kosmos har tre aspekter. Så ock medvetenhetens yttringar. De känslor vi hyser och tankar vi tänker är inte bara subjektiva företeelser, visst medvetenhetsinnehåll. Känslor och tankar är också materieförmedlingar. De är slutligen även krafter; de är verkningar av orsaker och blir i sin tur orsaker till nya verkningar.

Två urgamla esoteriska talesätt belyser detta: "Tankar är ting" och "energi följer tanken".

Det finns en genomgående parallellitet mellan materia, medvetenhet och rörelse. Fysisk materia består av de grövsta atomerna i kosmos, emotionala av finare, mentala av ännu finare och så vidare. Materien är bärare av, medium för rörelsen; de vibrationer som uppfyller hela kosmos. Ju finare atomerna är, desto snabbare, intensivare, mer genomträngande blir också vibrationerna de bär. Denna parallellitet mellan materien och rörelsen har en avgörande betydelse också för medvetenheten. Varje medvetenhetsinnehåll motsvaras nämligen av sin bestämda vibration i sitt bestämda slag av materia. Det finns fysiska, emotionala, mentala vibrationer och så vidare.

Detta är kanske lättare att förstå, om vi ser på förhållandena i den fysiska världen. Fysisk materia vibrerar, en våg går ut åt alla håll. Har vågen en viss frekvens, förmedlar den blå färg, en annan lägre frekvens förmedlar tonen do. Vibrationerna träffar respektive sinnesorgan hos människan. Där ger de upphov till motsvarande elektriska nervimpulser. Dessa urladdas i hjärnan, men det registrerande organet är den eteriska hjärnan, inte den grovfysiska. Jaget, monaden, med sin erfarenhet av de oändligt skiftande vibrationernas betydelse, tolkar intrycket omedelbart och korrekt.

Möjligheterna till differentiering förefaller oss outtömliga. Vi kan tänka oss hur många olika färgnyanser, toner, dofter etc. som helst. Detsamma gäller de emotionala vibrationerna, olika känsluskiftningar och stämningslägen utan ände.

En människas känsla, stark eller svag, varaktig eller flyktig, uppmärksamrad av henne själv eller omedveten, ger upphov till en karakteristisk vibration i hennes emotionalhölje. Höljet står

i omedelbar kontakt med emotionalvärlden. Vibrationen når ut åt alla håll. Den går snabbare än ljuset och försvagas först på ofantligt avstånd från källan. Allas emotionalhöljen, som nås av vibrationen, blir påverkade. Är vibrationen tillräckligt stark, höljet tillräckligt mottagligt och jaget inte upptaget med annat, så registreras känslan som om den vore individens egen. Så fungerar telepatin, ett universellt fenomen i kosmos.

Vi är mer telepatiska än vi anar. Mycket av vad vi tror vara våra egna känslor och tankar är suggestioner utifrån. Detta är mera till ont än till gott: den skenbart grundlösa nedstämdhet, som man kan drabbas av i storstadens människovimmel, är ett exempel. Detta visar betydelsen av att vi är aktiva, uppmärksamma i vår medvetenhet. Det är i passiva tillstånd vi lättast tar emot dåliga inflytelser utifrån. Vi människor har långt kvar till medveten telepati, ändamålsenlig överföring av tankar. Vi måste först lära oss att vara positiva, inte belasta andra med vår negativa emotionalitet, våra deprimerande känslor.

I varje sekund träffas våra fem höljen i tre världar av oräkneliga vibrationer. Våra sinnen registrerar bara en ytterst liten bråkdel av alla slags vibrationer i den fysiska världen. Motsvarande gäller vår subjektiva medvetenhet i de överfysiska hölkena. Mindre än en miljondel av alla vibrationer uppfångar vi. Allt annat går oss förbi. Kunde vi uppfatta och korrekt tolka alla vibrationer, som når oss över ofantliga avstånd, så skulle vi vara nära nog allvetande.

Erfarenhet och minne

Det finns ingen absolut okunnighet. Redan i mineralriket gör monaden erfarenheter och lär av dem. Detta är möjligt, emedan monaden har ett oförstörbart minne. Alla monadens upplevelser, alla vibrationer, som någonsin träffat uratomen, är för evigt inristade i den. Detta minne blir visserligen latent. Det erfar vi varje dag, när så gott som allt vi upplever sjunker undan ur vårt aktuella minne. Men vi glömmer aldrig något egentligen. Det en gång upplevda kan återupplevas, vilket sker när monaden åter påverkas av liknande vibrationer, konfronteras med liknande intryck, försätts i liknande situationer. Av erfarenhet vet vi hur ett minne från tidigaste barndom plötsligt kan stå inför oss med överväldigande klarhet.

Det är därför som "kunskap är återerinring" (Platon). Allt vi erfarit, lärt oss, bemästrat – i detta eller i föregående liv – finns bevarat i latent tillstånd. Det ojämförligt mesta återerinnrar vi oss aldrig: intrycksfragment, minnesdetaljer, primitiva insikter, som vi längesedan vuxit ifrån i den ständiga evolutionen. Därtill finns en mängd tendenser och vanor, egenskaper och förmågor, som upprepats och blivit fast inristade i monaden under otaliga inkarnationer. Människan har en del sådant, som grundlagts redan i djurriket: till exempel rörelseförmåga, tredimensionell syn, sexualitet, aggressivitet, fåfänga, leklust. Speciella för människoriket är bland andra självmedvetenhet, språk, abstrakt tänkande, föreställningsförmåga, idealism. Sådana egenskaper och förmågor som kallas medfödda har i själva verket förvärvats i tidigare liv. De har sedan blivit latent och återförvärvats kanske många gånger om. Varje gång aktualiseras de allt lättare.

Människan bär alltså på sitt förflutna i mycket högre grad än hon kan föreställa sig. Eftersom hon går framåt i sin medvetenhetsutveckling, betyder detta att hon latent bär på en sämre människa än hon aktuellt är, alla primitiva tendenser hon tror att hon lämnat bakom sig för länge sedan. Det beror på henne själv, hennes medvetna styrning av uppmärksamhet och intressen, om denna latens skall få tillfälle att återupplivas. Latensens makt och människans oförmåga eller ovilja att kontrollera sin medvetenhet är en del av förklaringen på det ondas problem. Människan är nämligen varken god eller ond i absolut mening. Hon står på den nivå hon uppnått och har nivåns både goda och dåliga egenskaper. Dessutom har hon alla lägre nivåers allt sämre egenskaper latent.

Det är därför som det är så viktigt att människan söker återuppliva de positiva egenskaper och värdefulla förmågor som tillhör hennes nuvarande nivå av förståelse. Denna latent livserfarenhet spänner över åtskilliga inkarnationer bakåt. Men hennes aktuella medvetande berör bara nuvarande inkarnation. Detta måste betyda, att vad människan uttrycker aktuellt – i kunskap, insikt och förståelse, egenskaper och förmågor, mångsidig kompetens och intressen – i ett visst liv endast är en bråkdel av hennes egentliga, latent kapacitet. I esoteriken skiljer man därför mellan personlighet och individualitet. Individualiteten är den totala människan, medan personligheten är den lilla del, som aktualiseras i en viss inkarnation. Den aktuella personligheten består dels av återerinnat gammalt (inklusive vanor, tendenser etc), dels det lilla nyförvärv som människan hinner med under sitt korta fysiska liv. Det allra mesta av vad människan kan och förstår är alltså återerinnat. Endast en mindre del har hon förvärvat som helt nytt.

Dagsmedvetet och omedvetet

I alla naturriken har monaden ett dagsmedvetet och ett omedvetet liv. Det dagsmedvetna är vad jaget uppfattar i varje stundens nu. Människans dagsmedvetna består av sinnesförnimmelser, känslor, tankar och förnimmelser av viljan. Uppmärksamheten är centrum, fokus i det dagsmedvetna. Uppmärksamheten visar att jaget är närvarande. Det dagsmedvetna är därmed en försvinnande liten del av människans totala medvetenhet. Det ojämförligt mesta av vad människans fysiska sinnen och överfysiska höljen registrerar går jaget förbi. Det är därför knappast överdrift att kalla det omedvetna för den egentliga människan.

Det omedvetna är dels undermedvetet, dels övermedvetet. Det undermedvetna är det latent. Det innehåller allt som någonsin passerat genom det dagsmedvetna, allt som monaden upplevat, alla erfarenheter den bearbetat, allt sedan dess medvetenhet väcktes till liv, alltså alla upplevelser långt före även inträdet i mineralriket. Varje inkarnation liksom avsätter ett eget lager av medvetenhet. Allt detta finns bevarat, ty det undermedvetna glömmer ingenting. Det finns bevarat som anlag till egenskaper och förmågor och tar sig uttryck i personligheten som karaktärsdrag, möjlighet till förståelse, "sinne" för allt möjligt.

Omedelbar förståelse för något betyder, att man bearbetat detta i tidigare liv. Det man inte förut haft erfarenhet av, kan man med möda lära sig att begripa. Begripandet måste arbetas fram steg för steg. Man kan lära sig begripa sådant man egentligen inte förstår, inte kan förstå ännu på

flera inkarnationer. Den som förstår och den som bara begriper “talar inte samma språk”. Det man förstår kan man också i regel tillämpa och förverkliga. Så ej det man enbart begriper. Allt detta har att göra med olika djup i livsupplevelsen.

Det övermedvetna är det potentiella. Det omfattar alla de högre slag av medvetenhet, som monaden ännu inte har aktiverat i evolutionen.

Till det övermedvetna hör inte bara det normalt sett övermänskliga, kausal medvetenhet och högre, utan också för majoriteten ännu okända skikt i människans typiska slag av medvetenhet. Exempel på de senare är, emotionalt, mystikernas upplevelse av allt livs enhet och “frid bortom allt förnuft”; mentalt, de stora tänkarnas upplevelse av ideernas syntes, ett förberedande stadium inför kontakten med det kausala.

Dagsmedvetna människan står i kontakt med sitt omedvetna. Hon tar ständigt emot impulser från sitt undermedvetna. De kan inge henne känslor, stämningar, tankar, skenbart ur tomma intet. De kan driva henne att tala och handla utan att hon förstår varför eller ens är medveten om sin handling. Mer sällan tar hon emot inspirationer från sitt övermedvetna, till exempel i form av intuition. I hylozoiken menas med intuition en omedelbar, riktig uppfattning av ett större orsakssammanhang. Den är en yttring av kausal medvetenhet.

Evolutionen består i att monaden aktiverar allt högre slag av medvetenhet. Annorlunda uttryckt flyttar monaden successivt gränsen mellan sitt dagsmedvetna och övermedvetna. Vårt nuvarande dagsmedvetna har en gång varit övermedvetet. På motsvarande sätt skall vårt nuvarande dagsmedvetna tillhöra vårt undermedvetna och delar av vårt nuvarande övermedvetna skall bli vårt framtida dagsmedvetna. Det som vi sporadiskt och okontrollerat når kontakt med i våra bästa stunder, i oförglömliga ögonblick av djup frid och enhet med livet, eller då vi uppbådar oanade krafter inom oss och modigt angriper de svåraste problem och situationer, eller då vi nås av plötslig insikt och gör en intellektuell erövring, allt detta som vi i brist på kunskap kallar vårt “bättre jag” (som om vi hade fler än ett jag), skall i framtiden bli vårt normala, vårt vardagliga medvetande.

Viljan

Hylozoiken skiljer mellan tre artskilda slag av orsaker till rörelsen: dynamis, materieenergi och vilja. Dynamis verkar direkt i uratomerna. Materieenergin är dynamis’ indirekta verkan i sammansatt materia. Den försvagas med varje lägre atomslag, med varje steg av ökad uratomförtätning. Det är därför som rörelsen skenbart avstannar i det lägsta materielaget, fast fysisk materia.

Materieenergin är alltså dynamis’ uttryck genom materieaspekten. På motsvarande sätt är viljan dynamis’ uttryck genom medvetenhetsaspekten. Dynamis är i sig blind, är ej medvetenhet och kan aldrig bli medvetenhet, ty rörelse och medvetenhet förblir evigt olika aspekter. Men medvetenheten kan utvecklas därhän, att den lär sig styra dynamis i materien, använda energierna och rikta dem mot ett mål. Det är denna förmåga, som kallas aktiv medvetenhet.

Den ligger potentiell i monaderna men måste som alla förmågor utvecklas. Det sker inte med en gång utan först i evolutionen.

Involutionen är monadmedvetenhetens aktualisering. Evolutionen är monad-medvetenhetens aktivering.

Aktualisering innebär att medvetenheten väcks, aktivering att medvetenheten gradvis lär sig styra energierna.

Det finns lika många slag av vilja och aktiv medvetenhet som det finns materielag. Aktiveringen börjar i evolutionen nerifrån lägsta materien, den fysiska. Människan har tre huvudslag av vilja: fysisk vilja, emotional vilja, mental vilja. Eftersom emotional-medvetenheten är den mest aktiverade på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium, så är emotionalviljan (begäret) nästan alltid starkare än mentalviljan (intellektuella föresatsen), utom för det fåtal som utvecklat mentalmedvetenheten till att dominera det emotionala. Men ett högre slag av vilja är potentiellt alltid starkare än ett lägre. I framtiden, när mänskligheten aktiverat mentalmedvetenheten lika mycket som den idag aktiverat det emotionala, kommer mentalviljan att dominera över emotionalviljan, liksom idag emotionalviljan behärskar den fysiska viljan. Då som först kommer människan också att göra skäl för beteckningen förnuftsvarelse.

Viljan påverkar materien direkt. Människan bevisar det dagligen otaliga gånger med sin fysiska vilja, så snart hon rör en muskel. Emotional och mental vilja påverkar sina respektive materielag, ger upphov till vibrationer i emotional- och mentalthöljerna liksom i de omgivande materievärldarna. Ännu är viljan svagt utvecklad hos de flesta människor.

När människan till slut fullständigt utvecklat emotional, mental och kausal subjektiv och objektiv medvetenhet, har hon också bemästrat de motsvarande slagen av vilja till fulländning. Med sin högre, kausala och mentala vilja kan hon då påverka fysisketeriska materien och åstadkomma önskade effekter även i fysisk synlig materia. Detta är den urgamla magin: tankens makt över materien. Magin kommer att förbli en hemlighet, ouppnåelig för alla utom det fåtal, som övervunnit frestelsen att missbruka den oerhörda makten och som för all framtid ställt sina förmågor i evolutionens tjänst.

Passiv och aktiv medvetenhet

Medvetenheten kan vara passiv eller aktiv. Att medvetenheten kallas passiv, betyder inte att den skulle sakna aktivitet; i så måtto är termen "passiv" missvisande. Men det betyder att medvetenheten saknar förmåga till egen aktivitet, att den inte har egen vilja. Medvetenheten måste då aktiveras utifrån. Så snart den yttre påverkan upphör, blir den passiva medvetenheten latent (slumrande). Aktiv medvetenhet har däremot förmåga till spontan aktivitet, har egen vilja.

Människan har både passiv och aktiv medvetenhet i sina fysiska, emotionala och mentala höljen. Passiva är sinnesintryck, när uppmärksamheten inte är med. Passiva är känslor och tankar, när de liksom bara inställer sig, utan jagets kontroll, vilja, uppmärksamhet; när tanke-

och känslassociationer jagar varandra oupphörligt utan att vi medvetet styr eller vill dem. Men ingen medvetenhet "liksom bara inställer sig". All medvetenhet är aktiverad medvetenhet. Är den inte aktiverad inifrån monaden själv, så är den aktiverad antingen utifrån omgivande emotional- och mentalvärld eller genom robotfunktioner (vanor), som etablerats av monaden vid skilda tillfällen och sedan verkar utan monadens kontroll.

Det är alltså stor skillnad mellan "jag tänker" och "det tänker i mig". Envar kan själv övertyga sig om denna sanning genom en smula själviakttagelse. I själva verket fungerar människans höljen till mer än 90 procent som robotar, vilka upptar och förstärkt återger omgivande vibrationer, medan monaden-jaget passivt ser på, ofta inte ens det. Mindre än 10 procent av människans medvetenhet bestäms av henne själv. Resten är robotmedvetande: fysiskt, emotionalt och mentalt.

Människan är en monad, som gått igenom involutionen och arbetat sig igenom de tre lägsta naturrikerna i evolutionen. Hon har hela involutionens passiva medvetenhet. Det är naturligt att denna latens måste prägla hennes liv i oerhört hög grad, allrahelst som hennes aktiva medvetenhet är jämförelsevis ringa utvecklad. Att människan är en evolutionsmonad, betyder alltså inte att hon i sin monadmedvetenhet utan vidare är aktiv, endast att hon har möjligheten. Hur aktiv hon vill vara, avgör hon själv.

Monad och hölje i samverkan

Alla naturens former har liv, något slag av medvetenhet. Allt liv har form, från atomer och molekyler till aggregat av dessa. Exempel på aggregat är organiska livsformer i fysiska världen och överfysiska höljen i högre världar. Också planeter och solsystem är aggregat, levande former.

Aggregaten av överfysiska materielag tillhör vanligen involutionen. Dessa livsformer kallas elementaler och har passiv medvetenhet. Exempel är människans höljen av överfysisk materia.

Aggregaten av fysisk materia tillhör evolutionen. Dessa livsformer, till exempel mineral, växt, djur- och människoorganismer samt dessas eterhöljen, har en svag aktiv medvetenhet. Den visar sig bland annat i deras förmåga till självformning och ändamålsenlig anpassning till omvärlden.

Involutionens elementaler har ingen möjlighet till självaktiv medvetenhet. Men under påverkan utifrån blir de ofelbart aktiverade.

Genom sina olika riken lär sig elementalerna att uppta alla vibrationer de träffas av och återge dessa förstärkt. De blir med varje nytt rike (i allt lägre materievärld, det handlar ju om involutionen!) alltmer fulländade i att reproducera vibrationer, alltmer perfekt följsamma robotar.

Monaderna i evolutionen behöver höljen för att kunna aktivera allt högre medvetenhet från fysiska världen och uppåt. Utan sina båda fysiska höljen skulle människan sakna sinnesförmågor, utan emotionalhöljet skulle hon vara utan begär och känslor och utan mentalhöljet skulle hon inte kunna tänka. Monadens egna vibrationer är alltför svaga för att uppfattas av den själv. Men höljena återger dem mångfalt förstärkta. Höljena fungerar därmed som ett slags resonansbotten, där monaden kan liknas vid den vibrerande strängen. Samtidigt som monaden måste ha sina höljen, är monaden som evolutionsväsen nödvändig för höljena, för att aktivera de annars passiva elementalerna. Monaden och höljena behöver varandra lika mycket för sin medvetenhetsutveckling.

Självaktivering som livsmening

Livets mening är medvetenhetsutveckling. Detta gäller alla monader, oberoende av det stadium de befinner sig på i manifestationen. För monaderna i evolutionen, och alltså även för oss människor, är utveckling detsamma som större självaktivering av den medvetenhet vi har: fysisk, emotional, mental. Därmed läggs den nödvändiga grunden för aktivering av ännu högre slag av medvetenhet: kausal, essential etc.

Så snart människan tänker tankar hon inte vill kännas vid, hyser känslor hon inser ligga under hennes verkliga nivå, är det höljenas passiva medvetenhet och inte hennes monad, som bestämmer medvetenhetens innehåll. Så snart människan inte har uppmärksamheten riktad på något bestämt – antingen något i den inre, subjektiva världen eller i den objektiva yttervärlden – så är monaden inaktiv och jaget inte närvarande. Och när jaget är borta, är höljena herrar.

Höljena är goda tjänare men dåliga herrar. Nittio procent av allt vårt lidande beror på det enkla faktum, att vår monad inte vill kontrollera sina höljen. Höljena tar upp omgivningens negativa känslor genom telepati och förstärker dem. Monaden kan vägra ge dem uppmärksamhet, om den vill. Höljena bevarar otaliga minnen av negativa känslor och oförrätter (ofta inbillade), kränkningar, skuldkänslor, skam, depressioner. Minsta association monaden gör väcker minnena till liv, och monaden låter sig motståndslöst ledas genom samma upplevelser igen.

Enda möjligheten att bli kvitt detta lidande, enda vägen till bestående lycka är för människan att lära sig kontrollera sina höljesmedvetenheter. Det gör hon genom att vara självaktiv i medvetenheten så ofta och så mycket hon förmår. Hon kan driva upp förmågan att själv välja sin medvetenhet: det vill jag ha, det vill jag inte ha. Medvetenhetskontroll är möjlig och inses också till slut som nödvändig. Den utövar människan genom att lära sig bli uppmärksam, allt mer uppmärksam och sedan ständigt uppmärksam. Detta gäller såväl den inre, subjektiva världen som den objektiva yttervärlden. De högre, ädla känslorna, som alla egentligen vill äga i stället för de negativa, kommer inte av sig själva. De måste odlas fram medvetet genom att ständigt uppmärksammas, inskärpas i medvetandet. De befriande ideerna, nya insikterna, nya egna bearbetningarna och annan värdefull mental medvetenhet måste också hållas fast i medvetandet för att kunna bli levande krafter i vårt inre liv. Allt detta gör jaget genom en medveten akt av mental och emotional vilja. Antingen vi kallar detta för självaktivering,

koncentration eller meditation, så är det samma sak. Det är också det snabbaste och säkraste sättet att nå högre medvetenhet.

Slutord

Jag avslutar denna framställning med att visa hur hylozoiken klargör ett av mänsklighetens verkligt stora problem. Jag syftar på världsreligionerna – enkannerligen de monoteistiska – som ju har förmått människor att visa sina allra bästa men även allra värsta sidor. Kärnan i dessa religioner är föreställningen om “gud”, ett påstått ensamt högsta väsen i världsalltet, ett oändligt väsen som alltid har funnits. Därav kravet på alla oss andra att obetingat lyda “gud”. Vidare föreställningen att olydnad mot “gud” är det allra värsta brottet, som måste straffas allra strängast; brott mot ett oändligt väsen kräver ett oändligt straff. Läran om eviga straff i ofattbart plågsamt helvete ger sig då naturligt. Denne “gud” kan i sin outgrundliga upphöjdhet över alla andra väsen godtyckligt kräva vad som helst, till exempel att hans “eget folk” gör “främmande folk” till sina slavar eller utrotar dem helt och hållet. Läs i Bibeln, på många ställen, men framför allt Femte Moseboken 20:10-18!

Enligt hylozoiken finns ingen sådan “gud”. På denna punkt, liksom på många andra, råder en fullständig överensstämmelse mellan vad Pytagoras och Buddha lärde. Oändliga i tid och rum är endast urmaterien och urkraften, och de är inga väsen, ty de är evigt medvetlösa. De enda väsen som finns är monader på alla de olika stadierna – naturrikerna – i utvecklingen av sin medvetenhet. Vi människor är innerst inne monader, och vi står på ungefär samma stadium. I djuren, växterna och mineralerna finns monader på lägre stadier – men de är våra bröder likafullt, yngre bröder. Visst finns det monader, som har nått mycket, mycket längre i sin utveckling än människan. Visst kan vi kalla dessa för “gudar”, om vi vill. Men det är riktigare att benämna dem “äldre bröder”. Och det viktigaste att veta om dem är att de nått dit där de nu är genom att lyda livslagarna för frihet, enhet, utveckling, självförverkligande etc. Om de är “fullkomliga väsen”, så är de det endast i kraft av att följa livslagarna på ett fullkomligt sätt. Det skulle inte falla någon av dem in att påbjuda eller förbjuda någonting, att döma, hota och allra minst straffa någon levande varelse. Läror om sådant är endast människopåfund, uttänkta i syftet att skrämman människorna till lydnad för makt- och penninggirigt prästerskap.

Hylozoiken hävdar istället individens okränkbarhet som en logisk konsekvens av hans potentiella “gudomlighet”. Ty alla monader skall en gång nå högsta stadiet. Endast tidpunkten för detta är olika för alla. De som nu befinner sig på högsta stadiet vet också att de själva aldrig hade kunnat nå dit utan denna suveräna rätt till frihet.

Copyright © 1999 by Lars Adelskog. Utlagd på internet den 14 februari 2007. www.veidos.se